

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v hlavním líčení dne 9.12.2013 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miroslava Mjartana a přísedících Marty Kosinové a JUDr. Jitky Šrůtkové, **t a k t o :**

Obžalovaný

██████████ ██████████ ,

nar. ██████████ v ██████████ ██████████ , trvale bytem ██████████ ██████████ ██████████
██████████ , t. č. ve vazbě ve Vazební věznici ██████████ ,

je v i n e n , ž e

- v přesně nezjištěné době v druhé polovině měsíce ██████████ 2013 na společné chodbě domu č. p. ██████████ v ulici ██████████ v ██████████ , okres ██████████ , Pardubický kraj, v jednom případě za účelem vlastního sexuálního uspokojení, vědom si a zneužívaje zjevně nízkého věku *pošk. nezl.* ██████████ , nar. ██████████ , a s tím související nedostatečné rozumové vyspělosti, díky níž jeho jednání nerozuměla, nechápala jeho význam a důsledky

a nedokázala ihned posoudit význam kladení odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku, si k poškozené sedící na stolku přisedl, levou rukou ji přes oblečení osahával na přirození, pravou ruku jí vsunul pod kalhotky a prstem přejížděl po zadku a v oblasti konečníku, a svého jednání zanechal poté, co jej poškozená uhodila, odstrčila a z místa utekla,

- dne [REDACTED] 2013 na společné chodbě domu č. p. [REDACTED] v ulici [REDACTED] v [REDACTED], okres [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], Pardubický kraj, si posadil na klín *pošk. nezl.* [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], a vědom si a zneužívaje jejího zjevně nízkého věku a s tím související nedostatečné rozumové vyspělosti, díky níž jeho jednání nerozuměla, nechápala jeho význam a důsledky a nedokázala ihned posoudit význam kladení odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku, ji levou rukou přes oblečení osahával na přirození a pravou ruku jí vsunul pod kalhotky, prostředník ruky jí zasunul do konečníku a ohýbáním posledního článku prstu ji dráždil, přičemž svého jednání zanechal poté, co poškozená zakřičela, uhodila jej a z místa utekla,

t e d y

dílem jiného donutil k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti, spáchal čin jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a spáchal čin na dítěti mladším patnácti let, dílem se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu a jehož se dopustil v úmyslu jiného donutit k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti, spáchat čin jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a spáchat čin na dítěti mladším patnácti let, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

t í m s p á c h a l

zvlášť závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ukončený ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, **a za to**

s e o d s u z u j e

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst.1 tr. zákoníku **k trestu** odnětí svobody v trvání **t ř í (3) rok ů a š e s t i (6) m ě s í c ů n e p o d m í n ě ě .**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný [REDAKCE] pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **v ě z n i c e s d o z o r e m .**

Podle § 228 odst.1 tr. řádu **je obžalovaný [REDAKCE] povinen poškozené nezletilé [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupené zmocněncem [REDAKCE], na náhradě její nemajetkové újmy, uhradit částku [REDAKCE] Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Podle § 129 odst. 2 tr. řádu rozsudek neobsahuje odůvodnění výroku o vině a výroku o náhradě škody, neboť po vyhlášení rozsudku se státní zástupce vzdal práva odvolání do výroků o vině a náhrady škody a obžalovaný se vzdal práva odvolání do všech výroků rozsudku a prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby, a rovněž tak státní zástupce i obžalovaný prohlásili, že netrvají na vyhotovení odůvodnění výroků o vině a náhradě škody. Práva odvolání se vzdal i zmocněnec nezletilé poškozené i její rodiče. Proto byl vyhotoven ve vztahu k těmto dvěma výrokům zjednodušený rozsudek, jež neobsahuje jejich odůvodňování.

Výrok o trestu právní moci nenabyl a proto je nutno jej odůvodnit.

Obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán, nebyl v místě bydliště projednáván pro přestupek. Ani v domě, kde bydlel se svojí matkou, k němu ze strany sousedů nebyly žádné připomínky. Obžalovaný měl i kladné hodnocení od zaměstnavatele (společnost [REDAKCE], s.r.o.), kde pracoval na pozici [REDAKCE], nebyl dlouhodobě nemocen a svou práci vykonával vždy řádně a svědomitě. V pracovním kolektivu byl oblíben. Po dobu výkonu vazby nebyl

kázeňsky trestán, měl slušné chování a zadávané pokyny plnil a respektoval. Konflikty nevyhledává. Obžalovaný tedy dosud vedl bezúhonný život.

Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného spočívá především v tom, že porušil zájem společnosti na ochraně svobodného rozhodování ve sféře intimního života dítěte (ženy) a na ochraně mravního a tělesného vývoje dětí.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem nápravy. Podle obecných kritérií soud dále přihlédl k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu.

V rámci úvah o trestu soud tedy přihlížel jak k tomu, že obžalovaný se protiprávně choval opakovaně vůči velmi malému dítěti, které jeho počínání nerozumělo a proto se zpočátku nebránilo. Obžalovaný narušil zájem společnosti na ochraně lidské důstojnosti a osobní rozhodovací svobody člověka, potažmo malých dětí, v sexuální oblasti, ale i zájem na tom, aby vývoj nezletilých osob probíhal pokud možno zdravě a bez narušení, které jim může způsobit právě sexuálně-delikventní jednání, což zvyšuje škodlivost jednání obžalovaného, když se ve smyslu § 14 odst. 3 tr. zákoníku jedná o zvlášť závažnou úmyslnou trestnou činnost.

U obžalovaného soud nekonstatoval žádnou přitěžující okolnost, neboť to co svědčilo v jeho neprospěch, bylo vyjádřeno v užití právní kvalifikaci. V tomto směru lze poukázat především na to, že jednal proti malému dítěti, které vůči němu bylo ve stavu bezbrannosti, což je konstatování, neboť tato skutečnost se právě projevila v užití právní kvalifikaci.

Obžalovanému velmi polehčuje doznání, jímž napomohl orgánům činným v trestním řízení jeho vinu objasnit, když zejména ve vztahu k bodu časově prvnímu by bez jeho doznání byla důkazní situace pro uznání jeho viny beznadějná. I paní státní zástupkyně v závěrečné řeči poukázala na to, že nebýt toho, že obžalovaný v podstatě sám sebe oznámil, tak o časově prvním skutku by se vůbec nedozvěděli. Doznání, natož úplné, v podobných srovnatelných věcech nebývá pravidlem, když naopak pachatelé obdobných trestných činů vesměs spáchání trestné činnosti popírají. V tomto směru je tedy doznání obžalovaného [REDAKCE] velmi významnou polehčující a výjimečnou okolností, která svědčí o tom, že skutečně získal potřebný náhled na to, že se dopustil nesprávného jednání, že za vším bylo požívání alkoholu z jeho strany a že se podobné konání z jeho strany již nebude opakovat.

Obžalovanému dále polehčuje i dosavadní řádný život, včetně toho, že celý život řádně pracoval, což také u pachatelů obdobných činů nebývá obvyklé, jeho beztrestnost i vyjádřená lítost a omluva.

U obžalovaného se z hlediska trestní minulosti jedná o pozitivní osobnost.

Je tedy třeba vážit mezi tím, že obžalovaný spáchal trestnou činnost, jež vykazuje znaky vysoké společenské škodlivosti, kdy objektem jeho sexuálně motivovaného násilného jednání bylo dítě mimořádně malé, které bylo z počátku jeho chování bezbranné, a shora popsány polehčujícími okolnostmi, jež dominují svojí převahou ve prospěch obžalovaného při absenci okolností přetěžujících.

Ve světle shora uvedených úvah je tedy zcela evidentní, že obžalovanému ■■■■■ musí být s ohledem na zjištěný stupeň společenské škodlivosti jeho jednání i s ohledem na ochranu společnosti před podobnými pachateli uložen delší nepodmíněný trest odnětí svobody. Ve vztahu ke skutkům, kterých se obžalovaný dopustil je tedy nutno zohlednit především to, že se typově jedná o vysoce závažnou trestnou činnost, která není samoúčelně postihována trestní sazbou od 5-ti do 12-ti let. Je tedy již zákonodárcem dáno to, že takováto jednání jsou vysoce škodlivá a závažná. Možný negativní dopad do psychiky poškozených, byť naštěstí v tomto případě nebyl u nezletilé diagnostikován, je dalším důvodem proč ochrana společnosti je tu zcela na místě a v uloženém trestu se to musí projevit.

Na druhé straně ale nelze opomenout, že ukládaný trest je kategorií individuální a proto je třeba hodnotit i to, že obžalovaný při svém deliktním jednání poškozené fakticky fyzicky neubližoval a v okamžiku jejího odporu (vyjádřeného především slovně) svého jednání zanechal. Tato druhá část úvah o trestu, zohledňujících především osobu obžalovaného, pak svědčí pro to, že samotná (obecně) stanovená výměra trestu, který má být obžalovanému uložen podle stanovené trestní sazby, není jediným kritériem pro určení konkrétní výše trestu nepodmíněného, neboť trest, který samozřejmě musí padnout, musí vyjadřovat i postoj pachatele k činu a možnosti jeho nápravy při zachování generální prevence.

Ve prospěch obžalovaného lze také vyhodnotit to, že u něho nebyla zjištěna žádná sexuální porucha nebo deviace, že jeho pobyt na svobodě není z psychiatrického ani sexuologického hlediska nebezpečný, i to, že je intelektově průměrnou osobou a jeho osobnost je strukturována bez výraznějších anomálií. Vzhledem k nepřítomnosti vážnější osobnostní, sociální či sexuální patologie u obžalovaného ■■■■■ jsou jeho možnosti resocializace za podmínky zachování abstinence dobré. Resocializace obžalovaného je tedy dobrá. Právě jeho intelektové schopnosti jsou dobrým předpokladem, že by se podobného jednání už v budoucnu nemusel dopustit.

V době činů byl schopen odolat prvnímu napití, nebyla zjištěna jeho závislost na alkoholu. Doposud neměl s požíváním alkoholu problémy, nebyl agresivní ani po požití alkoholu. Obžalovaný má intelekt na takové úrovni, že ví, že podobná konání jsou společensky nežádoucí a je schopen takovému konání zamezit. Samozřejmě nikdy nelze

zcela vyloučit opakování takového jednání, což ovšem není otázka délky uloženého trestu, ale náhledu pachatele. S ohledem na osobnost obžalovaného lze uzavřít i na to, že i samotné trestní řízení, celý proces kolem toho, měl výchovný dopad na obžalovaného a měl by na něho působit preventivně do budoucna.

Lze poukázat na dobrou možnost resocializace obžalovaného i náhled na to, že příčinou jeho protiprávního konání bylo jeho zneužívání alkoholu a že dodržování abstinence je základem toho, že do budoucna na svobodě nebude vznikat riziko recidivy podobného konání z jeho strany.

Uložený trest tedy vedle generální a individuální prevence v sobě musí zahrnovat to, aby se pachatel dalšího protiprávního jednání vyvaroval. Za předpokladu nezneužívání alkoholu ze strany obžalovaného je pak resocializace obžalovaného, tedy jeho náprava, velmi příznivá. Dlužno dodat, že ve výkonu vazby nebyly u něho zaznamenány žádné abstinenci příznaky, což svědčí pro závěr příslušných znalců o tom, že netrpí závislostí na alkoholu a že je schopen abstinovat, když chce či musí.

V tomto kontextu pak soud musel vnímat i zákonnou úpravu, vztahující se k ukládání trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby tak, jak je uvedena v ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Toto ustanovení umožňuje soudu snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby v případě takového pachatele, u něhož kdy vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k jeho poměrům, by použití trestní sazby trestním zákoníkem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání.

Při úvahách o aplikaci tohoto moderačního ustanovení pak soud uzavřel, že samotná sazba nepodmíněného trestu v rozsahu stanovené ustanovení § 185 odst. 3 tr. zákoníku tu ani ve své dolní hranici nevystihuje vzniklou situaci ohledně trestu a že trest odnětí svobody i v trvání pěti let je pro obžalovaného nepřiměřen přísný, když jeho nápravu lze docílit i trestem kratšího trvání. Soud tak uzavřel, že u obžalovaného ■■■■■ k naplnění podmínek ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku došlo.

Jak plynulo především z vyjádření sexuologa, ale i psychologa tak základem nápravy obžalovaného (z medicínského hlediska) musí být získání jeho náhledu na požívání alkoholu. Současně lze z provedeného dokazování uzavřít, že obžalovaný má náhled na nesprávnost užívání alkoholu i na to, že jeho zneužití bylo příčinou jeho selhání a že proto spáchal protiprávní konání na malém dítěti. Pokud tento náhled je již nyní, pak se délka nepodmíněného trestu v trvání pěti let jeví jako nepřiměřená okolnostem případu i poměrům obžalovaného. Je třeba si uvědomit, že obžalovaný svůj náhled musí prokázat při pobytu na svobodě a nikoliv jen v podmínkách výkonu trestu odnětí svobody. Proto je nutno, aby obžalovaný ■■■■■ vykonal příslušnou podstatnou část nepodmíněného trestu odnětí svobody a pokud se v něm podle důvodného předpokladu bude chovat tak, jak vyžaduje ustanovení § 88 tr. zákoníku, pak necht' v rámci podmínek zkušební doby je myšleno i na příslušné omezení spočívajícím v úplném zákazu požívání alkoholických nápojů ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 tr. zákoníku jako podmínky osvědčení.

V tomto směru se trest odnětí svobody i v minimálním trvání pěti let, i při zohlednění nutné ochrany společnosti, jeví jako nepřiměřeně přísný, když nápravy obžalovaného lze docílit trestem kratšího trvání, když při odpovídající nižší délce trestu je i tato dostatečným potrestáním obžalovaného. Soud uzavřel, že obžalovanému je nutno ukládat samozřejmě nepodmíněný trest odnětí svobody v řádu let, když jako přiměřený stanovil dobu tří roků a šesti měsíců. Jedná se o delší dobu výkonu trestu, která ukazuje, že se dopustil závažného protiprávního jednání, která současně koresponduje s možnostmi nápravy obžalovaného a zohledňuje jeho dobré osobnostní předpoklady.

S přihlédnutím k charakteru trestné činnosti ve světle okolností polehčujících, kdy obžalovaný celý svůj život pracoval a i v rámci pracovní činnosti byl dobře hodnocen, soud při aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku snížil obžalovanému trest pod stanovenou spodní hranici trestu odnětí svobody a obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání tří roků a šesti měsíců nepodmíněně s tím, že podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku jej zařadil do věznice s dozorem, neboť s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného, jeho doznání a dobrou inteligenci s dobrou prognózou resocializace bude v režimu této věznice nejlépe zajištěna náprava obžalovaného.

Takto uložený trest ve světle dobrého náhledu obžalovaného ■■■ na to, co bylo příčinou jeho deliktního konání podle názoru soudu mají velmi dobrou naději na to, že obžalovaný se již dalšího deliktního konání nedopustí a současně zajišťuje i potřebnou ochranu společnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do **osmi dnů** od doručení jeho obsahu (§ 248 odst. 1 tr. řádu) k soudu Vrchnímu v Praze (§ 252 tr. řádu). Odvolání je nutno podat prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu).

Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k odvolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. Jiným osobám než osobám uvedeným § 247 odst. 2 tr. řádu s výjimkou státního zástupce, končí lhůta týmž dnem jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu podepsaného podle § 251 tr. řádu odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání obžalovaného, odvolání obhájce, které podal za obžalovaného, odvolání poškozeného, zúčastněné osoby či odvolání zmocněnce, které podal za poškozeného či za zúčastněnou osobu, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu, vyzve předseda senátu podepsaného soudu dotčenou osobu, aby vady odstranila ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

Státní zástupce může odvoláním napadnout tento rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv jeho výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou dále podat odvolání i osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu. Těmto osobám končí lhůta k odvolání týmž dnem jako obžalovanému.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadat odvoláním jen státní zástupce. Ten je povinen v odvolání také uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného, a kterého. Státnímu zástupci běží lhůta k odvolání vždy samostatně bez ohledu na běh lhůt u ostatních osob oprávněných podat odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Právo podat odvolání nemá ten poškozený, který neuplatnil nárok na náhradu škody.

V Hradci Králové dne 9.12.2013

JUDr. Miroslav M j a r t a n , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Toto rozhodnutí ze dne 9.12.2013, č.j. 4T 11/2013-272 nabylo právní moci a vykonatelnosti ve výroku o vině a náhradě škody dne 9.12.2013. Připojení doložky provedla dne 19.12.2013